

TIN SRAKOPIN
ČUDEN DAN

NAPISALA IN
ILUSTRIRALA
MAJA MLAKAR

Maja Mlakar

Tin Srakopin – čuden dan

Ilustrirala

Maja Mlakar

Založila

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje

2026

Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

»TIIIIIN, TIIIIIN, dobro jutro! Vstani! Vsi te že čakamo, da odfrčimo v šolo!« Na veji so sedeli Tinovi prijatelji. Čudno. Ponavadi ga nikoli ne čakajo.

Tin Srakopin je bil še v postelji, zadekan do kljuna. Nenavaden občutek se je začel v krepeljcih, se dvignil do trebuha in želodec se je oglasil, da je čas za sračji zajtrk.

Skočil je iz postelje, zavil direktno v kuhinjo, kjer je mama Srakopin že mešala po loncu mušjo obaro. Obare so najboljše, če jih dobro začinimo: origano, timijan, peteršilj, deset mušjih kril in osem pajkovih nogic. Dobro premešamo in ko so žužki do konca skuhani, postrežemo.

Tin je odprl hladilnik. Kot vedno je bil dobro založen.

Mama Srakopin je začela spraševati:
»Boš jogurt iz kobilic, boš palamušinke,
boš jabolko, boš mušello, boš bučno
juhico, boš ...???«

BOŠ MUŠELLO
BOŠ JABOLKO
JOGURT
PALAMUŠINKE
BOŠ
BUČNO JUHO
PAJKOVO PRIKUHO

Tin je zaloputnil vrata hladilnika in zamomljal:

»Nič ne bom! Saj itak nič nimamo!!«

Mama je odkimavala z glavo, ko je odhajal. Čudno, saj je vsako jutro dobre volje prišel na zajtrk.

Nenavaden občutek se mu je naselil okoli srca. Nekaj ga je stiskalo, pa ni vedel, kaj.

Med vikendom se je na veji pred domom prikazala učiteljica Čukova. Povedala je, da Tin Srakopin že nekaj dni manjka v šoli in da ni oddal domačega branja. Prebrati bi moral knjigo Jonathan Livingston – Galeb. Seveda si je Tin niti še ni izposodil v Kukavičji knjižnici.

Nato je poklical še trener Skobec: »Doberrrr daaaaan, ali je Tin hudo bolan? Saj ga ni že trrrri dni, pa nikoli ne zamudi!«
Hitrostno letenje je bilo Tinu v veliko veselje in res še nikoli ni manjkal na treningih. Le kaj se dogaja?

Mama Srakopin je odprla kljun v globokem začudenju. To pa res ni podobno Tinu. Vedno je rad bral letalske zgodbe in vadil hitre obrate v zraku. Najraje je s prijatelji tekmoval, kdo bo hitreje letel mimo hiše tete Vrane, ki je živela v visokih vejah breze ob potoku.

Čez par dni se je na sveže pečena bučna semena naročila učiteljica petja gospa Slavček. Ob klepetu je zaupala mami Srakopin:
»Veste, ta vaš sin, Tin, je tako nadarjen za glasbo.«

Hitela je razlagati: »Najraje prepeva pesmico Zvončki in trobentice. Res je zeloooo nadarjen. Ampak že nekaj dni ni prišel na vaje.«

»Ali ga grlo boli? Ali ima morda vnetje ušes? Morda ima vročino?« je spraševala gospa Slavček. Mama Srakopin pa je brskala po praženih semenih in razmišljala, kaj naj sploh reče. Očitno se s Tinom nekaj dogaja. Le kako naj mu pomaga?

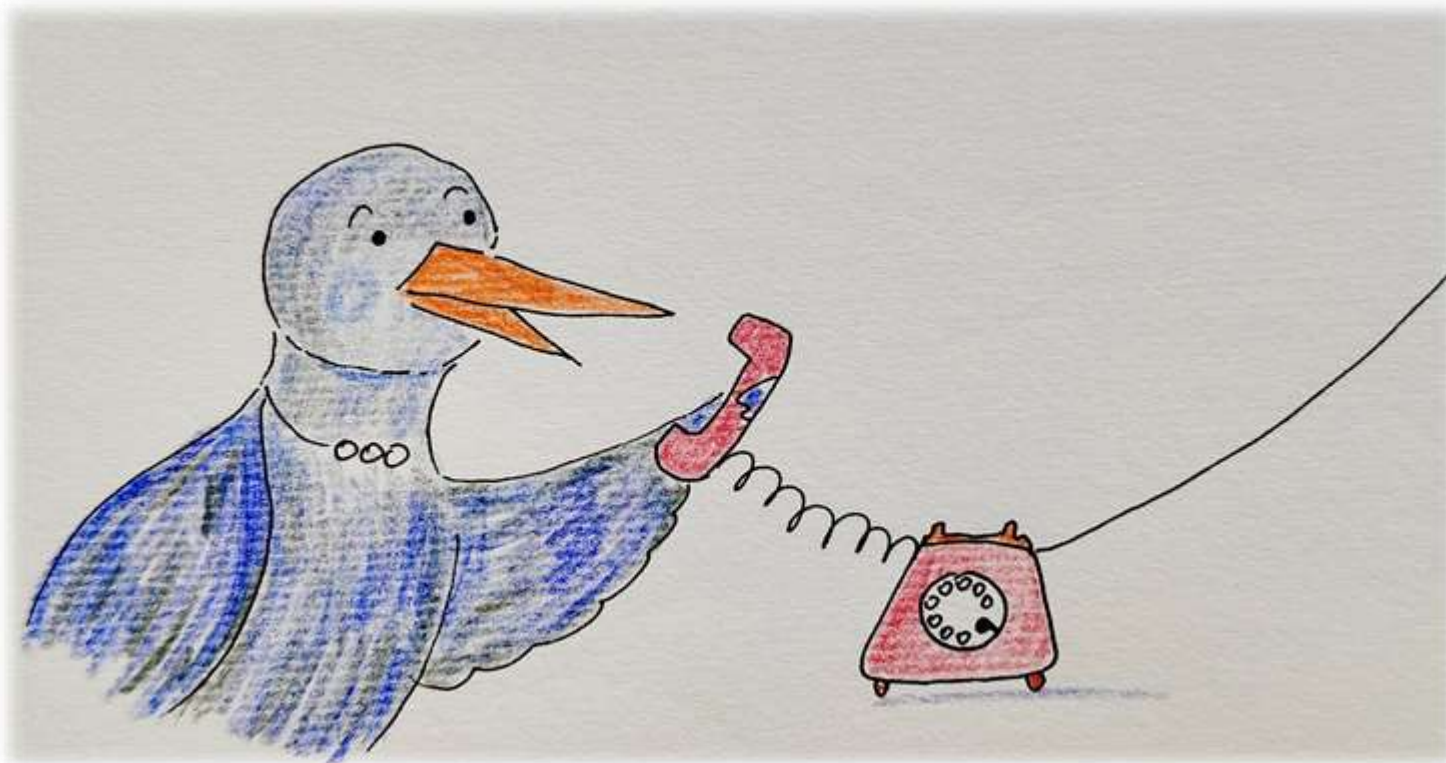
Najljubše opravilo vseh srakoperjev je bilo nedeljsko čofotanje v bazenu Pri Raci Mlakarici. Tam so škropili, si čistili perje in gladili kljune toliko časa, da se je perje bleščalo v soncu.

Zraven so na vso moč glasno prepevali, se drli in si pripovedovali hecne zgodbe. Nekaj časa si je Tin iz grma ogledoval to glasno dogajanje. Ja, rad je bil čist. Vendar danes ne! Nikakor! Res čudno.

Mamo Srakopin je že pošteno skrbelo. Po sračjem telefonu je poklicala prijateljice v okrožje na Dolgi Špagi. Saj tako več ne gre! Rabi nasvet in klepet.

Od jutra do večera so klepetale in čakale. Izmenjale so si najboljše recepte in življenjske nasvete. Zraven so pile brezov čaj in prigrizovale sveže ujete zelene muhe.

Potolažena se je mama Srakopin v dolgem letu pod večerno obarvanim nebom vrnila domov.

Tin je bil doma. Zdolgočaseno je ležal v postelji in se res čudno počutil. Brez volje, ni bil lačen, vse mu je šlo na živce. Ni mu bilo do prepevanja, do letalskih treningov niti do prijateljev. »Le do kdaj bo to trajalo? Morda sem pa resnično in zelo bolan?« je razmišljal, ko se je premetaval po postelji.

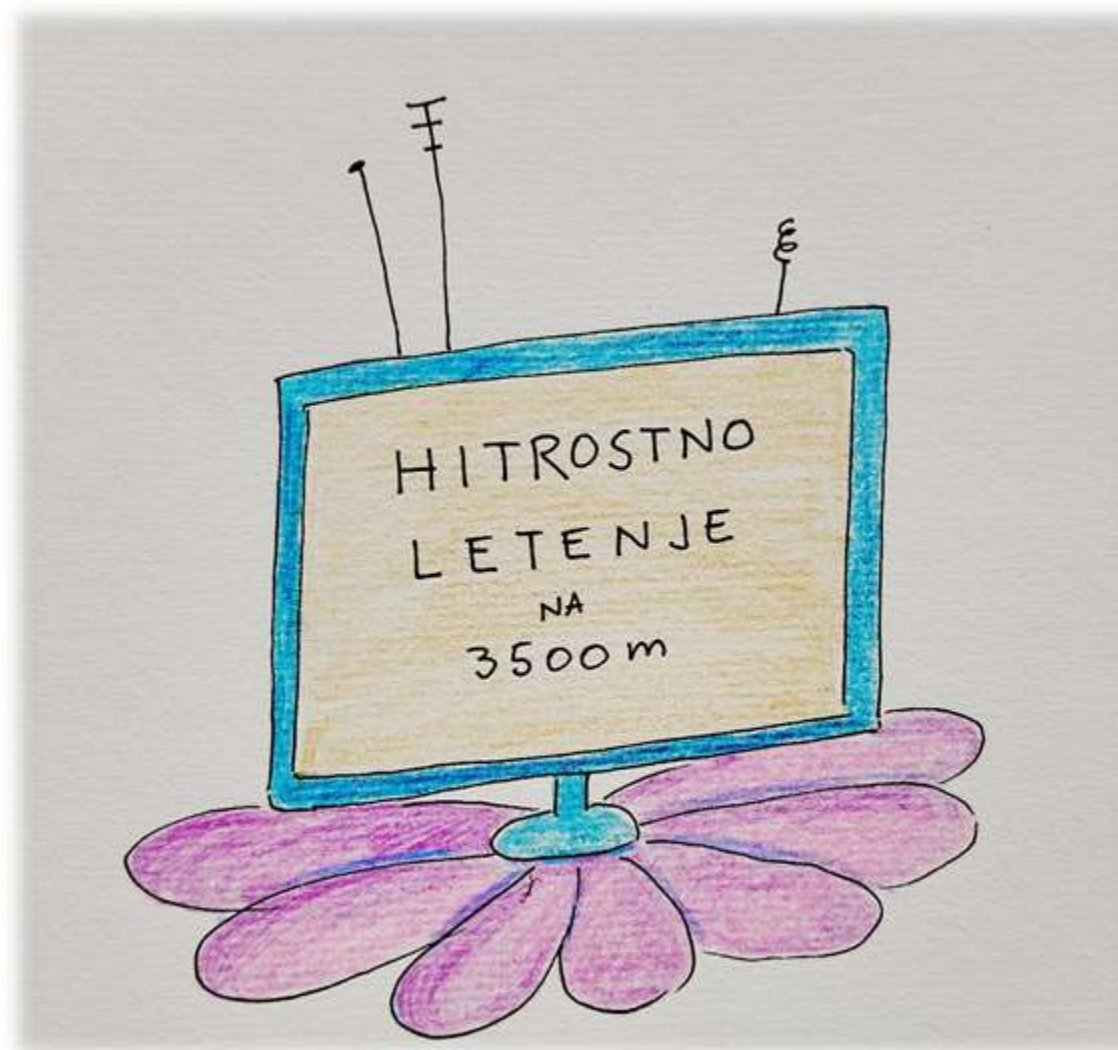

Mama je globoko vdihnila in si pogladila bleščeče perje.
Počesala si je eno pero na glavi, ki se je postavilo pokonci. Seveda, od skrbi.

»Tin! Ali prideš gledat hitrostno letenje in na hrustljave bubice?«

Puf! Prave besede so padle na pravo mesto.

Tin je odrčal iz postelje direktno na kavč.
Stisnil se je k mami pod perut in si nabasal
pol nkljun sveže pečenih bubic.
Včasih prave besede, pogled ali objem
odpravijo vse tegobe tega sveta. Res.
Popolnoma res.

Pogovor:

Imaš tudi ti kdaj takšen dan?

Kaj bi ti pomagalo, da bi se boljše počutil/a?

Kako lahko pomagaš prijatelju, kadar se slabo počuti?